

Ο ρόλος της γυναίκας πριν την βιομηχανική επανάσταση

Στην αρχαιότητα, η γυναίκα ήταν προορισμένη να φροντίζει το σπίτι και τα παιδιά. Η θέση της βρισκόταν στην οικογένεια, κάτω από την κυριαρχία του άνδρα, χωρίς συμμετοχή στο δημόσιο βίο και χωρίς δικαιώματα στην ανάπτυξη της προσωπικότητάς της και τη διεκδίκηση μιας θέσης στην κοινωνία πέρα από τη θέση της μητέρας και συζύγου. Ήταν κατώτερη μέσα στην οικογένεια και κάτω από την εξουσία του άντρα.

Η γυναίκα στους αρχαϊκούς και κλασικούς χρόνους έπρεπε :

- ❖ να είναι σεμνή, όμορφη και υγιής
- ❖ να συμβιβάζεται με τα πρότυπα μιας πατριαρχικής κοινωνίας.

Τέλος, για τις γυναίκες δεν υπήρχε θεσμοθετημένη εκπαίδευση.

- ❖ Η φτωχή γυναίκα, δούλευε σκληρά στο σπίτι και στις κατώτερες δουλειές.
- ❖ Η πλούσια αντίθετα γυναίκα, έκανε έντονα κοσμική ζωή παραμερίζοντας την αντίδραση της εκκλησίας.

Ο ρόλος της γυναίκας στην Μεταβιομηχανική περίοδο

Η γυναίκα συνδέθηκε με την «απάτη» , αφού κατάφερε ως Εύα να παρασύρει τον Αδάμ .Κι από κει ξεκίνησε ο Γολγοθάς και η ταπείνωσή της που οδήγησε στους σύγχρονους αγώνες για αξιοπρέπεια και ισοτιμία.

Η βιομηχανική επανάσταση η οποία συνέβαλε στην αναθεώρηση

και κατάρριψη οικογενειακών θεσμών και ιδεών ,και το φεμινιστικό κίνημα της δεκαετίας του '70 συντέλεσαν στην έξοδο της γυναίκας στον εργασιακό χώρο. Η τεχνολογική έκρηξη και η μετατόπιση της γυναικείας εργασίας από το σπίτι στο εργοστάσιο, έδωσε στη γυναίκα την δυνατότητα να αρχίζει να δραστηριοποιείται ως μεμονωμένο άτομο και ξέχωρα από την οικογενειακή μονάδα. Η εκπαίδευση ήταν ρηχή και περιορισμένη. Σταδιακά οι γυναίκες άρχισαν να προωθούνται και σε μη παραδοσιακά επαγγέλματα αν και πολλά Πανεπιστήμια με κατά παράδοση αντρικούς τομείς επέμεναν να κρατούν τις θύρες τους ερμητικά κλειστές για τις σπουδάστριες. Οι γυναίκες εισχώρησαν σε όλους τους κλάδους των επαγγελμάτων. Μόνο για τις δημοτικές εκλογές

- Μόνο για να εκλέγει όχι να εκλέγεται
- Μόνο οι εγγράμματες είχαν δικαίωμα να ψηφίσουν
- Μόνο όσες ήταν πάνω από 30 χρονών

- Το 1820 το 75-80% των ενήλικων γυναικών στην Ευρώπη εργάζονταν στην βιομηχανία υφασμάτων. Η γυναικεία εργασία βεβαίως θεωρούνταν κατώτερης ποιότητας από την ανδρική και δεν θεωρούνταν ειδικευμένη.

- Οι χαμηλοί μισθοί των ανδρών αποτέλεσαν καθοριστικό παράγοντα για την συμμετοχή των γυναικών στο εργατικό δυναμικό. Βεβαίως οι γυναίκες

αμείβονταν πολύ λιγότερο, ωστόσο η αγροτική εργασία ήταν πλέον αβέβαιη και η οικοτεχνία έσβηνε. Με την είσοδο των γυναικών στην μισθωτή εργασία, τουλάχιστον ενίσχυαν το οικογενειακό εισόδημα. Η βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των οικογενειών δεν έγινε από τους υψηλότερους μισθούς των ανδρών - αρχηγών των οικογενειών - αλλά από την εργασία των γυναικών και των παιδιών.

- Ο ρόλος της γυναίκας στους ιστορικούς χρόνους σε όλα τα πλάτη της γης υπήρξε μέχρι πολύ πρόσφατα ως επί το πλείστον ρόλος απόλυτης υποταγής στα πλαίσια ασφυκτικών πατριαρχικών δομών. Η γυναίκα, μέχρι και τον 19ο αιώνα είναι ένα σκεύος, ένα εργαλείο υπό αυστηρό έλεγχο για την παραγωγή γνήσιων κληρονόμων. Αυτή η εικόνα των τελευταίων χιλιετιών άρχισε επί τέλους στη Δύση να αλλάζει από τα τέλη του 19ου και ιδίως από τις αρχές του 20ου αιώνα.

Η νέα Ζηλανδία ήταν η πρώτη χώρα που εκχώρησε δικαίωμα ψήφου σε όλες τις γυναίκες πάνω από 21 ετών το 1893. Ακολούθησε η γειτονική βρετανική αποικία Νότια Αυστραλία, η οποία πήγε ένα βήμα παραπέρα επιτρέποντάς τους να έχουν εκπροσώπηση στην Βουλή. Στην Ευρώπη, η Φινλανδία ήταν η πρώτη χώρα που παραχώρησε δικαίωμα ψήφου το 1906. Στη Βρετανία το δικαίωμα suffrage κατακτήθηκε το 1918 αλλά μόνο για τις γυναίκες που ήταν πάνω από 30 ετών και διέθεταν οι ίδιες ή μέσω του συζύγου τους κάποιο περιουσιακό στοιχείο

Στην Ελλάδα η επίσημη καθιέρωση του δικαιώματος ψήφου έγινε το 1952 με το νόμο 2159, ο οποίος επιτρέπει στις γυναίκες να εκλέγουν και να εκλέγονται στις δημοτικές και βουλευτικές εκλογές. Η πρώτη φορά ωστόσο που είχαν ψηφίσει ήταν το 1944, εν μέσω Κατοχής, όταν έγιναν οι εκλογές για την ανάδειξη του Εθνικού Συμβουλίου στην Ελεύθερη Ελλάδα. Αρκετά αργά σε σχέση με άλλες ευρωπαϊκές χώρες αλλά κάπως παρήγορο είναι το γεγονός ότι η Ελβετία εκχώρησε δικαίωμα ψήφου στις γυναίκες το 1971. Από την άλλη, οι γυναίκες της Σαουδικής Αραβίας ακόμα ετοιμάζονται...

Ο ρόλος της γυναίκας στη σύγχρονη εποχή

- ❖ Η γυναίκα πλέον εργάζεται, βγάζει τα δικά της χρήματα και δεν διστάζει να διεκδικήσει όλα όσα θέλει.
- ❖ Προτεραιότητα γι' αυτές δεν αποτελεί πάντα η οικογένεια, αλλά η επαγγελματική καταξίωση και η οικονομική ανεξαρτησία. Η γυναίκα εκτός από την ανατροφή των παιδιών και την φροντίδα του συζύγου της άρχισε να φροντίζει και τον εαυτό της. Ασχολείται με τον αθλητισμό με τα κοινωνικά τον πολιτισμό και με την τεχνολογία.

ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

Φεμινισμός: Κοινωνική και πολιτική αντίληψη και κίνημα που στοχεύει στην ισότητα μεταξύ άνδρα και γυναίκας και τη διεύρυνση του γυναικείου ρόλου στην κοινωνία.

Οι απαρχές του κινήματος του φεμινισμού, τοποθετούνται γύρω από τη Γαλλική Επανάσταση. Αρχικά, είχε τη μορφή ενός τετραδίου παραπόνων (1789), το οποίο αργότερα εξελίχθηκε στη λεγόμενη Διακήρυξη Δικαιωμάτων των Γυναικών (1791). Έτσι, σιγά σιγά ο αγώνας οργανώνεται... Από εκεί το ενδιαφέρον μεταφέρεται στην Αγγλία, 70 χρόνια αργότερα, με τον αγώνα για τη διεκδίκηση ψήφου. Βασική αρχή δεν ήταν άλλη από την ισότητα των δύο φύλων. Κάπου στον εικοστό αιώνα εμφανίζονται και οι σουφραζέτες, οι οποίες ξεκίνησαν την δράση τους με εισβολές σε βουλευτικές συνεδριάσεις και συνέχισαν με εμπρησμούς δημοσίων κτηρίων.

Την ίδια περίπου περίοδο στις Η.Π.Α. (1848) έχουμε την πρώτη Διακήρυξη Συναισθημάτων με αιτήματα που αφορούσαν το δικαίωμα ψήφου και τη διεκδίκηση δικαιωμάτων γενικότερα σε σχέση με προβλήματα που αντιμετώπιζαν οι γυναίκες της εποχής είτε στο σπίτι είτε στον χώρο εργασίας τους. Σαράντα χρόνια μετά έχουμε το πρώτο Φεμινιστικό Συνέδριο.

Ημέρα ορόσημο για το φεμινιστικό κίνημα, έγινε η 8η Μαρτίου 1857, όπου 20.000 εργάτριες κλωστοϋφαντουργίας διεκδίκησαν τη μείωση του ωραρίου εργασίας, μέσω μαζικής απεργίας σε μια περίοδο, που ο συνδικαλισμός απαγορευόταν. Ο φεμινισμός στις μέρες μας, φαντάζει για πολλούς νικητής μιας αδυσώπητης μάχης. Μέχρι ποιον όμως βαθμό, μπορούμε να πειστούμε για κάτι τέτοιο, σε μια εποχή που παρατηρείται άγριος θάνατος πολλών γυναικών είτε από ξυλοδαρμό είτε από ένδεια; Ακόμα κατατοπιστικότερα τα στοιχεία που καταφθάνουν από τον εργασιακό τομέα. Πιο συγκεκριμένα, οι αμοιβές γυναικών για παροχή εργασίας εξακολουθούν, ως επί το πλείστον, να κυμαίνονται σε χαμηλότερα επίπεδα από αυτές των ανδρών. Ας μην ξεχνάμε, ότι ακόμα οι δουλειές του σπιτιού παραμένουν γυναικεία υπόθεση και πως τόσα χρόνια μετά την πυροδότηση του φεμινιστικού κινήματος, τίθεται ξανά και ξανά το ζήτημα του αν αποτελούν εργασία οι δουλειές του σπιτιού. Αναμφισβήτητο, πολλοί από τους στόχους που έθεσε στις απαρχές του το συγκεκριμένο κίνημα έχουν επιτευχθεί και μάλιστα με μεγάλη επιτυχία.

ΑΓΩΝΑΣ-ΕΠΙΤΕΥΓΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Το 1903 ιδρύεται στη Βρετανία η πρώτη γυναικεία οργάνωση διεκδικήσεων, η «Women's Social and Political Union», που υιοθετεί την πάλη. Γυναίκες ξεχύνονται στους δρόμους, διαδηλώσεις ταραζουν την καθημερινή ζωή του Λονδίνου, ενώ πολλές συλλαμβάνονται. Ο ανδρικός πληθυσμός ονόμασε τις γυναίκες αυτές υποτιμητικά σουφραζέτες και είναι εκείνες που όχι μόνο θα ταραξουν τα ήσυχα νερά του ανδρικού κατεστημένου, αλλά θα ξεσηκώσουν και το γυναικείο πληθυσμό όλων των υπολοίπων χωρών, που η μία μετά την άλλη αρχίζουν να αποκτούν το πολυπόθητο δικαίωμα.

Στη χώρα μας, όπου – αν εξαιρέσει κανείς την ανώτερη αστική τάξη - η γυναίκα ως επί το πλείστον ήταν αγράμματη και εξαρτημένη από τον άνδρα και δεν είχε καμία οικονομική αυτοτέλεια που θα της επέτρεπε να τεθεί επικεφαλής της ζωής της. Το γυναικείο κίνημα είχε να παλέψει με αντιλήψεις πολύ βαθιά ριζωμένες στη νοοτροπία του κόσμου.

Παρ' όλα αυτά, στις 8 Μαρτίου του 1887 κυκλοφορεί το πρώτο φύλλο της «Εφημερίδος των Κυριών» από την πρώτη Ελληνίδα φεμινίστρια την Καλλιρρόη Σιγανού Παρρέν, που ταυτόχρονα υπήρξε και η πρώτη Ελληνίδα δημοσιογράφος.

Το 1928 η Αύρα Θεοδωροπούλου γράφει στον «Αγώνα της Γυναίκας», δίνοντας τη δική της πληρωμένη απάντηση:

«Ζητούμε την ψήφο:

1)Γιατί είμαστε κι εμείς όπως και οι άντρες μέλη μιας δημοκρατίας που πρέπει να στηρίζεται στην ελεύθερη θέληση όλων των πολιτών, ανδρών και γυναικών.

2)Γιατί η ψήφος είναι το ισχυρότερο μέσο με το οποίο μπορούμε να υποστηρίξουμε τα ιδιαίτερα μας συμφέροντα ως γυναίκες.

3)Γιατί όλοι οι νόμοι που αφορούν το παιδί ρυθμίζονται ως τώρα σύμφωνα με την ανδρική αντίληψη...

4)Γιατί όλα τα οικονομικά ζητήματα που αποφασίζονται στη Βουλή συνδέονται στενά με την οικιακή οικονομία...

5)Γιατί με τα πολιτικά δικαιώματα θα αποκτήσει η γυναίκα την αντίληψη της κοινωνικής ευθύνης..."

Χρειάστηκαν δεκαετίες έντονων γυναικείων αγώνων για να μπορέσουν οι Ελληνίδες να αποκτήσουν δικαίωμα ψήφου. Για πρώτη φορά ψήφισαν στις δημοτικές εκλογές της 11ης Φεβρουαρίου 1934. Εκλογικό δικαίωμα δεν δόθηκε σε όλες, αλλά μόνο σε όσες είχαν κλείσει τα 30 χρόνια και διέθεταν τουλάχιστον απολυτήριο Δημοτικού. Στους εκλογικούς καταλόγους της Αθήνας γράφτηκαν μόλις 2.655 κυρίες, από τις οποίες ψήφισαν μόνο 439. Τελικά, το δικαίωμα της γυναικείας ψήφου κατοχυρώνεται επιτέλους στο Σύνταγμα του 1952. Το 1953 εκλέγεται η πρώτη Ελληνίδα βουλευτής, Ελένη Σκούρα και για πρώτη φορά ο θηλυκός πληθυσμός θα προσέλθει ισότιμα με τον ανδρικό στις κάλπες των βουλευτικών εκλογών της 19ης Φεβρουαρίου 1956.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

Οικονομικές διακρίσεις υπάρχουν σε πολλούς τομείς τα σημερινά χρόνια, εμείς θα ασχοληθούμε μονάχα με τέσσερις.

Εισόδημα και αντίστοιχη οικονομική τάξη:

Πολλές φορές στις σύγχρονες κοινωνίες υπάρχουν διάφορα προβλήματα τα οποία συνδέονται με την άνιση διανομή εισοδήματος. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να

δημιουργούνται διακρίσεις ανάμεσα σε άτομα υψηλού επιπέδου και χαμηλού εισοδήματος ή και το αντίστροφο.

Στην καθημερινή κουβέντα συχνά συναντάμε εκφράσεις όπως π.χ. “Οι γιατροί έχουν μεγάλο εισόδημα” “αυτός είναι εισοδηματίας” “Το εισόδημά μου δεν μου επιτρέπει τέτοιες πολυτέλειες”. Είναι προφανές ότι οι προτάσεις αυτές αναφέρονται στα χρήματα που κερδίζει κάποιος ή κάποια μέσα σε μια χρονική περίοδο που συνήθως είναι το έτος(ετήσιο εισόδημα) ή ο μήνας(μηνιαίο εισόδημα).Αναφέρονται επίσης και στον τρόπο που κάποιος αποκτά αυτά τα χρήματα. Στην οικονομική επιστήμη όμως η έννοια του εισοδήματος διαφέρει από την καθημερινή σημασία της λέξης. Ως εισόδημα εννοούμε το σύνολο των αμοιβών που λαμβάνει κάποιος για την συμμετοχή του στην παραγωγική διαδικασία. Ο τρόπος που το εισόδημα μοιράζεται στα άτομα μιας κοινωνίας ονομάζεται διανομή εισοδήματος.

Η διανομή του εισοδήματος παρουσιάζει συνήθως μεγάλες ανισότητες. Λίγα άτομα έχουν πολύ υψηλά εισοδήματα και συγκεντρώνουν στην κατοχή τους μεγάλο ποσοστό του συνολικού εισοδήματος, ενώ πολλά άτομα έχουν μικρά εισοδήματα και συγκεντρώνουν μικρό ποσοστό συνολικού εισοδήματος. Η ανισότητα αυτή στα εισοδήματα εξαρτάται από την άνιση διανομή του πλούτου(π.χ. Γης, χρημάτων κτλ.). Τα άτομα και οι οικογένειες που έχουν πολύ χαμηλά εισοδήματα ανήκουν στην ομάδα των φτωχών ατόμων ή οικογενειών.

Συμπαράτασσομένο με πληθώρα οικονομολόγων που υποστηρίζουν πως η ανισότητα πλήττει την ανάπτυξη, το ΔΝΤ διαπιστώνει πως η διευρυνόμενη εισοδηματική ανισότητα αποτελεί αρνητικό παράγοντα για την οικονομία, τις επενδύσεις, την παραγωγικότητα και την πολιτική σταθερότητα. Σε έκθεση πέντε στελεχών του με θέμα “Αιτίες και συνέπειες της ανισότητας”, επισημαίνει πως η αύξηση στο εισόδημα των πλουσιότερων επιβραδύνει τον ρυθμό ανάπτυξης, ενώ αντιθέτως επιταχύνεται η ανάπτυξη όταν αυξάνονται τα εισοδήματα των οικονομικά ασθενέστερων και των μεσαίων στρωμάτων. Καλεί, έτσι, τις πολιτικές ηγεσίες να εστιάσουν το ενδιαφέρον τους στην αύξηση των εισοδημάτων φτωχών και μεσαίας τάξης ,καθώς διαπιστώνει μεγάλη διεύρυνση της ανισότητας στις ανεπτυγμένες οικονομίες, όπου επισημαίνει πως “το χάσμα μεταξύ πλουσίων και φτωχών βρίσκεται στο υψηλότερο επίπεδο εδώ και δεκαετίες”.

Γιατί όμως υπάρχουν αυτές οι τεράστιες εισοδηματικές διαφορές;

Το ζήτημα αυτό σχετίζεται με το ερώτημα πως παράγονται τα αγαθά .Στις φτωχές χώρες υπάρχουν λίγα μηχανήματα και λίγοι άνθρωποι διαθέτουν επαγγελματική κατάρτιση.

Ένας Αμερικανός εργάτης χρησιμοποιεί σύγχρονα μηχανήματα για μια δουλειά την οποία στην Αφρική διεκπεραιώνουν πολλοί εργάτες, χρησιμοποιώντας, για παράδειγμα, φτυάρια. Οι εργάτες στις φτωχές χώρες είναι λιγότερο παραγωγικοί επειδή εργάζονται κάτω από αντίξοες συνθήκες.

Το εισόδημα κατανέμεται άνισα μέσα σε κάθε χώρα όπως και μεταξύ διαφορετικών χωρών. Στη Βραζιλία το πλουσιότερο 10% των οικογενειών απολαμβάνει το 48% του εθνικού εισοδήματος της χώρας, αλλά στο ΗΒ,στο 10% των πιο πλούσιων οικογενειών αντιστοιχεί μόνο το 27% του εισοδήματος και στη Δανία μόνο το 20%.Οι διαφορές αυτές, εν μέρει, μπορούν να αποδοθούν σε παράγοντες τους οποίους ήδη αναφέραμε. Για παράδειγμα, η δημόσια εκπαίδευση αυξάνει την πρόσβαση στην μόρφωση και την εκπαίδευση. Εν τούτοις, όταν εξετάζουμε την κατανομή του

εισοδήματος μέσα σε μία χώρα, θα πρέπει να συνυπολογίσουμε δύο πρόσθετους παράγοντες, οι οποίοι δεν παίζουν μεγάλο ρόλο στις παρατηρούμενες κατά κεφαλήν εισοδηματικές διαφορές μεταξύ χωρών.

Πρώτον, τα ατομικά εισοδήματα δεν προέρχονται μόνο από την εργασία αλλά και από την κατοχή περιουσιακών στοιχείων (Γη, κτήρια, μετοχές), που αποφέρουν πρόσοδο, τόκους και μερίσματα. Δεύτερον, οι κοινωνίες μπορούν να αποφασίσουν αν θα λάβουν ή εάν όχι μέτρα για να αλλάξουν την κατανομή του εισοδήματος. Μία κεντρικά ελεγχόμενη οικονομία στοχεύει σε μία ικανοποιητικού επιπέδου ισότητα στη κατανομή του εισοδήματος και του πλούτου. Σε μία οικονομία αγοράς και ατομικής ιδιοκτησίας, ο πλούτος και η ισχύς μπορούν να συγκεντρωθούν στα χέρια λίγων. Μεταξύ αυτών των δύο άκρων, η κυβέρνηση μπορεί να επιβάλλει φόρους προκειμένου να αλλάξει την κατανομή του εισοδήματος που θα προέκυπτε σε μία οικονομία ατομικής ιδιοκτησίας. Ένας ακόμη λόγος για τον οποίο η Δανία έχει μία πιο ισομερή κατανομή εισοδήματος από την Βραζιλία, είναι η υψηλή φορολόγηση των μεγάλων εισοδημάτων για τον περιορισμό της αγοραστικής δύναμης των πλουσίων, καθώς και η επιβολή υψηλών φόρων κληρονομιάς για να αποφευχθεί η συγκέντρωση του πλούτου στα χέρια λίγων οικογενειών.

Ο βαθμός ανισομερούς κατανομής του εισοδήματος σε μία χώρα επηρεάζει άμεσα το ερώτημα για ποιούς παράγοντες τα αγαθά και οι υπηρεσίες, αλλά επίσης καθορίζει και ποια αγαθά παράγονται. Στη Βραζιλία, όπου υπάρχει άνιση κατανομή του εισοδήματος, πολλοί εργάζονται ως υπηρέτες και ιδιωτικοί οδηγοί. Στη Δανία, όπου το εισόδημα κατανέμεται πιο δίκαια, ελάχιστοι διαθέτουν υπηρετικό προσωπικό. Σε μία οικονομία της αγοράς, η διανομή του εισοδήματος προσδιορίζεται, σε μεγάλο βαθμό, από τις δυνάμεις της αγοράς. Είναι όμως απαραίτητο ορισμένα βασικά αγαθά, όπως τροφή, στέγη, ένδυση, βασικές υπηρεσίες υγείας, πολιτικά δικαιώματα και παρόμοια αγαθά και υπηρεσίες να παρέχονται σε όλους και η απόκτηση τους να μην επαφίεται στις δυνάμεις της αγοράς και μόνο. Το γεγονός ότι το εισόδημα, που χρησιμοποιείται ευρέως ως δείκτης ευημερίας δεν είναι επαρκές μέτρο που απεικονίζει την ευημερία ατόμων ή κοινωνικών ομάδων είναι γενικότερα αναγνωρισμένο και για αυτό χρησιμοποιούνται και άλλοι δείκτες, οι οποίοι συμπεριλαμβάνουν και άλλα στοιχεία εκτός από το εισόδημα.

Διακρίσεις ανά περιοχές:

Οι περιοχές όπου ζουν κάποιοι καθορίζονται κυρίως από την κοινωνική τάξη που βρίσκεται κάποιος, αν είναι πλούσιος, φτωχός ή μέσης κοινωνικής τάξης.

Σε κάθε χώρα ή πόλη υπάρχουν αυτές οι περιοχές όπου χωρίζονται στα λεγόμενα προάστια, βόρεια ή νότια, ανατολικά ή δυτικά. Τα προάστια που ζουν άτομα της υψηλότερης κοινωνικής τάξης, οι πλούσιοι όπως τους αποκαλούμε, παρέχουν ακριβές κατοικίες λόγω της θέας τους και ότι βρίσκονται σε σχετικά ψηλό σημείο. Στη Θεσσαλονίκη τέτοιες περιοχές είναι το Πανόραμα και στην Αθήνα η Εκάλη και η Γλυφάδα. Έτσι σε αυτές τις περιοχές πηγαίνουν μόνο αυτοί που διαθέτουν αρκετά χρήματα.

Επιπλέον υπάρχουν και υποβαθμισμένες περιοχές όπως το Κερασίни, το Κορδελιό, η Νίκαια κ.λπ.. Αυτές οι περιοχές είναι υποβαθμισμένες λόγω των εργοστασίων που μπορεί να βρίσκονται σε κάποιες από αυτές τις περιοχές και έτσι τα σπίτια είναι φθηνότερα. Εκεί κατοικούν άνθρωποι κυρίως που δεν έχουν καλή οικονομική κατάσταση, κυρίως ξένοι, μετανάστες που έρχονται εδώ με την προϋπόθεση να ζήσουν καλύτερα και διαθέτουν λίγα χρήματα. Για πολλούς αυτές οι

φθηνές περιοχές βέβαια θεωρούνται υποβαθμισμένες διότι κατοικούν αλλοδαποί και πιστεύουν πως δεν είναι καλή περιοχή ειδικά εάν έχουν μικρά παιδιά. Για τον λόγο αυτό διαλέγουν περιοχές στα περίχωρα της πόλης όπου υπάρχουν και περισσότερες ανέσεις.

Λέσχες-Δημόσια κτήρια:

Οι λέσχες είναι “κλειστά κλαμπ” με επιλεγμένα μέλη, πολύ ακριβή συνδρομή και πολύ υψηλού επιπέδου υπηρεσίες για τα μέλη της, στα οποία, δυστυχώς δεν μπορεί να παρευρίσκεται ο οποιοσδήποτε.

Η δημιουργία μιας λέσχης γίνεται για να μην υπάρχει κάποια σύνδεση μεταξύ των προνομιούχων με τους κοινούς θνητούς. Αυτή η ιδέα ξεκίνησε από την Αγγλία. Σήμερα υπάρχουν σε πολλές χώρες-πόλεις μέχρι και στη νεόπλουτη Κίνα.

Τα νέα μέλη εισέρχονται μετά από πρόταση άλλων μελών. Τις περισσότερες φορές δεν αρκεί μόνο η οικονομική κατάσταση αλλά και η κοινωνική τάξη του ατόμου.

Τα μέλη αυτών των λεσχών παίρνουν το γεύμα τους και κάνουν δραστηριότητες στα καλύτερα και ακριβότερα εστιατόρια, μπαρ και σε άλλες κορυφαίες εγκαταστάσεις όπως γήπεδα μπάσκετ, τένις, πισίνες κ.τ.λ. οι οποίες, είτε ανήκουν στο κλαμπ, είτε τους δίνεται η προνομιακή πρόσβαση. Εκεί όλοι οι προνομιούχοι έχουν την ευκαιρία να μαζευτούν, να συζητήσουν για σοβαρά θέματα ή ακόμα για οτιδήποτε τους απασχολεί και να διασκεδάσουν ανενόχλητοι. Είναι σημεία εγκαταστάσεων ευκατάστατων ανθρώπων στα οποία κανένας άλλος δεν έχει το δικαίωμα πρόσβασης. Αυτές οι λέσχες όμως δεν έχουν αυτόν τον χαρακτήρα συνάντησης. Δεν παρευρίσκονται σε εκείνο το μέρος απλώς για να αφήσουν τις σκοτούρες της ημέρας έξω από το κεφάλι τους και να χαλαρώσουν. Μαζεύονται διάφοροι επιχειρηματίες και υπουργοί, συζητούν για διάφορα οικονομικά θέματα-προβλήματα και παίρνονται αποφάσεις οι οποίες ίσως να αφορούν την παγκόσμια οικονομία.

Οι συγκεκριμένοι άνθρωποι βρίσκονται σε προνομιακή θέση σε αντίθεση με κάποιους άλλους που δεν έχουν την ίδια οικονομική κατάσταση και δεν μπορούν να βρίσκονται σε τέτοια μέρη.

Ενώ αυτοί οι άνθρωποι που έχουν χαμηλότερο εισόδημα, πηγαίνουν σε δραστηριότητες σε κτήρια του δήμου με λιγότερο κόστος τα οποία δεν έχουν πάντα την κατάλληλη οικοδόμηση και τον εξοπλισμό που χρειάζεται, ώστε να στερούν σε πολλά πράγματα. Επίσης συμμετέχουν σε εκδρομές τις οποίες διοργανώνει ο δήμος με χαμηλότερο κόστος και εκδρομικό. Με το μειονέκτημα πως δεν τους έχει εξασφαλίσει τίποτα στο προορισμό τους. Αντιθέτως οι λέσχες έχουν κανονισμένα τα πάντα και τις διπλάσιες ανέσεις στο ξενοδοχείο όπου θα διανυκτερεύσουν. Υπάρχει μεγαλύτερη οργάνωση και γεμάτο πρόγραμμα με δραστηριότητες αλλά συνδυάζοντας και την ψυχική χαλάρωση.

Ιδιωτικά και Δημόσια σχολεία:

Οι οικονομικές διακρίσεις μεταξύ των ατόμων αφορούν και την επιλογή σχολείου για τα παιδιά. Η επιλογή αυτή σχετίζεται με την εκπαίδευση δηλαδή το αν το παιδί θα παρακολουθεί μαθήματα σε δημόσιο ή ιδιωτικό σχολείο. Κάποιοι γονείς πιστεύουν ότι τα ιδιωτικά σχολεία παρέχουν καλύτερη εκπαίδευση. Η ιδιωτική και δημόσια εκπαίδευση παρουσιάζουν σημαντικές διαφορές αλλά και ομοιότητες στον τρόπο διεξαγωγής τους.

ΔΗΜΟΣΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ:

- Το σημαντικότερο πλεονέκτημα της παρακολούθησης των μαθημάτων ενός δημόσιου σχολείου είναι η απουσία οικονομικής συνεισφοράς. Παρέχεται δωρεάν παιδεία, γεγονός που διευκολύνει τους γονείς ιδιαίτερα σε περιόδους οικονομικής δυσχέρειας.
- Ένα ακόμη πλεονέκτημα είναι η κοινωνικοποίηση του παιδιού, η οποία παρέχεται στα πλαίσια συναναστροφής με μια πληθώρα διαφορετικών προσωπικοτήτων και της ανταλλαγής σκέψεων και βλέψεων με παιδιά της ίδιας ηλικίας τα οποία διαμένουν συνήθως στην ίδια γειτονιά.
- Η απόσταση είναι ένας σημαντικός παράγοντας επίσης, καθώς τις περισσότερες φορές, το δημόσιο σχολείο που παρακολουθεί το παιδί βρίσκεται κοντά στην κατοικία του, κάτι που διευκολύνει πολύ τους γονείς.

ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ:

- Οι παρεχόμενες υπηρεσίες και υποδομές του, λόγω της οικονομικής ευχέρειας που του δίνουν τα δίδακτρα και οι χορηγίες ιδιωτών αποτελεί ένα από τα βασικά πλεονεκτήματα της ιδιωτικής εκπαίδευσης. Παρέχονται αθλητικές εγκαταστάσεις, αίθουσες μουσικής και ηλεκτρονικών υπολογιστών, βιβλιοθήκη ακόμα και αμφιθέατρα σε κάποιες περιπτώσεις.
- Η επιλογή των καθηγητών πραγματοποιείται έπειτα από ολοκληρωμένο έλεγχο και συνέντευξη, με κριτήρια το επίπεδο των γνώσεών τους, της προσωπικότητας και της ψυχολογικής τους κατάστασης.
- Το ωράριο του ιδιωτικού σχολείου είναι διευρυμένο, κάτι που εξυπηρετεί πολύ τους εργαζόμενους γονείς, ως προς την έγκαιρη παραλαβή των παιδιών, κατά το σχόλασμα. Επιπλέον, η μεταφορά των μαθητών με ιδιωτικό σχολικό, διευκολύνει περισσότερο τους γονείς.

Οι οικονομικές διακρίσεις σε αυτό τον τομέα αφορούν το γεγονός ότι στα ιδιωτικά σχολεία μπορούν να μπουν μόνο παιδιά πλουσίων οικογενειών που οι γονείς τους μπορούν να καλύψουν τα έξοδα των διδάκτρων, αποκλείοντας τα παιδιά των οποίων οι γονείς δεν μπορούν να πληρώσουν για την εκπαίδευση των παιδιών τους. Ενώ παιδιά φτωχότερων οικογενειών πηγαίνουν σε δημόσια σχολεία ακόμα και αν είναι άριστοι μαθητές η έλλειψη χρημάτων εμποδίζει τους γονείς να ανταπεξέλθουν στο να πληρώσουν τα χρήματα για δίδακτρα που απαιτούνται από τα ιδιωτικά σχολεία.

Υπάρχουν κάποιες περιπτώσεις στις οποίες μαθητές που έχουν μια οποιαδήποτε διάκριση όπως αθλητική, προσφέρεται μια υποτροφία για συγκεκριμένο διάστημα σε κάποιο ιδιωτικό σχολείο ή κολλέγιο όπου τα παιδιά παρακολουθούν κανονικά τα μαθήματα αλλά εκπροσωπούν το σχολείο σε διάφορες εκδηλώσεις ανάλογα με την διάκρισή τους.

Οι οικονομικές διακρίσεις μεταξύ των ατόμων αφορούν και την επιλογή σχολείου για τα παιδιά. Η επιλογή αυτή σχετίζεται με την εκπαίδευση δηλαδή το εάν το παιδί θα παρακολουθεί μαθήματα σε δημόσιο ή ιδιωτικό σχολείο.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

ΜΟΡΦΩΤΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ ΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

Στη συνηθέστερη χρήση του όρου οι διακρίσεις σημαίνουν τη δυσμενή μεταχείριση κατηγορίας προσώπων για λόγους υποκειμενικούς

Η άγνοια σε πολλά κοινωνικά και όχι μόνο θέματα μπορεί να οδηγήσει σε λάθος ενέργειες και κατά συνέπεια σε αδικίες. Στη συγκεκριμένη περίπτωση η άγνοια αφορά την αντίληψη ότι κάποιοι είμαστε ανώτεροι από άλλους ανθρώπους ή λαούς. Αποτέλεσμα αυτής της αντίληψης είναι η λανθασμένη αντιμετώπιση και οι απάνθρωποι χειρισμοί σε μια μερίδα συνανθρώπων μας. Η αδικία έχει τη μορφή της κακής συμπεριφοράς, της υποτίμησης και της απαξίωσης που επιδεικνύουμε σε αυτούς τους συνανθρώπους μας

Η ανάπτυξη ρατσιστικών τάσεων και διακρίσεων συνδέεται και με τις πολιτιστικές συνθήκες της εποχής. Ο ρατσισμός γεννιέται κι αναπαράγεται σε κοινωνίες χωρίς ανθρωπιά και συλλογικά οράματα, σε κοινωνίες στις οποίες πρωτανεύουν αξίες όπως ο εύκολος πλουτισμός, η ατομικιστική προβολή κι επικράτηση, η ικανοποίηση της καταναλωτικής μανίας.

Η έλλειψη παιδείας αποτέλεσε κι αποτελεί σημαντικό παράγοντα αύξησης του φαινομένου. Το πνευματικό επίπεδο των λαών δεν ήταν ποτέ υψηλό ώστε να γίνει αντιληπτό ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι. Εύκολα, λοιπόν, άνθρωποι απαίδευτοι ακολουθούσαν δόγματα και στερεότυπες αντιλήψεις, αφού το πνεύμα τους δε διέθετε τις απαραίτητες γνώσεις, ώστε να αναζητήσει την αλήθεια πέρα από τα επιφανόμενα. Η έλλειψη κριτικής ικανότητας τους καθιστούσε θύματα εκμετάλλευσης. Οι απαίδευτοι εύκολα γίνονται θύματα προπαγάνδας. Δεν μπορούν να κρίνουν. Οι επιτήδειοι μπορούν να καλλιεργήσουν στους ανθρώπους αισθήματα κατωτερότητας ή να τους φανατίσουν εναντίον άλλων ομάδων.

Δύο Καναδοί επιστήμονες, οι Gordon Hodson και Michael A. Busseri, πρότειναν και δοκίμασαν ένα στατιστικό μοντέλο ανάλυσης, όπου οι μειωμένες γνωστικές ικανότητες φαίνεται να συνδέονται με αυξημένες προκαταλήψεις μέσω της υιοθέτησης ακροδεξιών ιδεολογιών και του χαμηλού δείκτη επαφής με άλλες ομάδες. Αναλύοντας δύο μεγάλα δείγματα πληθυσμού από ολόκληρη την Αγγλία (15.874 άτομα), οι δύο επιστήμονες ανακάλυψαν ότι ο χαμηλότερος δείκτης πνευματικών ικανοτήτων κατά την παιδική ηλικία υποδηλώνει εντονότερο ρατσισμό κατά τον ενήλικο βίο με συντηρητικές ιδεολογίες.

Μια δευτερεύουσα ανάλυση δείγματος από τις Η. Π. Α επιβεβαίωσε την επίδραση της μειωμένης ικανότητας για αφηρημένη σκέψη πάνω στην απόκτηση προκαταλήψεων έναντι της ομοφυλοφιλίας με ενδιάμεσο σταθμό τόσο τις αυταρχικές ιδεολογίες όσο και την ελλιπή επαφή με άλλες ομάδες πληθυσμού. Σε όλες τις αναλύσεις υπήρξε φροντίδα ώστε το δείγμα να μην χαρακτηρίζεται από συγκεκριμένα επίπεδα εκπαίδευσης ή κοινωνικοοικονομικής θέσης.

Τα αποτελέσματα φανερώνουν ότι οι γνωστικές ικανότητες παίζουν έναν κρίσιμο αν και υποτιμημένο ρόλο στο θέμα των προκαταλήψεων και των διακρίσεων. Οι δύο ερευνητές προτείνουν, μεγαλύτερη προσοχή στον παράγοντα «γνωστικές ικανότητες» κατά την αναζήτηση ερμηνείας των κοινωνικών προκαταλήψεων.

ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΗΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ-ΤΑΤΟΥΑΖ

Σε παλαιότερα χρόνια το τατουάζ ήταν ταυτισμένο με τους περιθωριακούς, τους τροφίμους φυλακών, τους μηχανόβιους, τους ναυτικούς και τους εγκληματίες. Το τατουάζ δεν ήταν μια τέχνη αλλά στίγμα. Δεν είχε καλή φήμη, ούτε γινόταν για ομορφιά. Οπωσδήποτε συνδεόταν και με μέλη συμμοριών ως δείγμα ταύτισης, συμμετοχής και παντοτινής τους αφοσίωσης σε αυτές. Παρόμοια, και σε οπαδούς μουσικών ρευμάτων όπως ροκ, χέβυ μέταλ, πανκ, μέχρι και στις κινήσεις των νέο Ναζί. Στις μέρες μας μπορεί αυτές οι απόψεις να έχουν αλλάξει όμως άνθρωποι με τατουάζ δεν είναι ευρέως αποδεκτοί. Όταν το CareerBuilder, μια online εταιρία για επαγγέλματα, έκανε μια έρευνα για το ποια είναι τα εξωτερικά χαρακτηριστικά που θα τους απέτρεπαν από το να δώσουν προαγωγή σε κάποιον, τα σκουλαρίκια ήταν η πρώτη τους απάντηση με 37% και τα τατουάζ στην τρίτη θέση με 31%. Οι εταιρίες, από την άλλη πλευρά, αν και έχουν καταλάβει και εκσυγχρονισθεί με την ιδέα πως τα τατουάζ δεν είναι μόνο για ανθρώπους ταπεινής καταγωγής ή για μέλη συμμοριών, δεν έχουν αφήσει τελείως ελεύθερη ακόμα την επιλογή στους υπαλλήλους να φανερώνουν τα τατουάζ εν ώρα εργασίας. Ειδικά στα άτομα που έχουν επαφή με τον κόσμο επιβάλλεται να κρύψουν τα τατουάζ που έχουν στο σώμα τους. Συγκεκριμένα στις ελληνικές κοινωνίες, η κατάσταση όχι μόνο δεν διαφέρει αλλά θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και ως χειρότερη από άλλες χώρες. Σύμφωνα με μαρτυρίες ανθρώπων με τατουάζ η βίωση του ρατσισμού ήταν συχνό φαινόμενο. Συγκεκριμένα αποκαλύπτουν: «Για την ελληνική κοινωνία προφανώς η εμφάνισή μου αποτελούσε πρόβλημα. Έχω περάσει πολλά για αυτά τα τατουάζ. Πριν βγω στην τηλεόραση με κοιτούσαν όλοι περίεργα. Φρουροί καταστημάτων με υποπτεύονταν για κλέφτη, ενώ έχω υποβληθεί σε πολλούς ελέγχους αεροδρομίου όπου νόμιζαν ότι είμαι φυλακόβιος!» Το θετικό στοιχείο είναι πως όσο περνάει ο καιρός τα στερεότυπα και τα ταμπού της κοινωνίας αλλάζουν. Κάθε εποχή έχει και τις δικές της αντιλήψεις για το τι είναι κατακριτέο και πρέπει να περιθωριοποιείται. Σίγουρα δεν είμαστε στο σημείο, που βρισκόμασταν πριν από μια με δύο δεκαετίες, στο θέμα της διάκρισης με βάση την εξωτερική εμφάνιση στην κοινωνία και του ρόλου της στον χώρο της εργασίας. Πλέον μπορούμε να παρατηρήσουμε ότι 2 στους 3 ανθρώπους έχουν τατουάζ καθώς αυτά ορίζονται και από την μόδα, καταλήγοντας να σχεδιάζονται με πολλαπλάσιους ρυθμούς.

ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΙΣ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΕΣ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ

Ως σεξουαλικός προσανατολισμός ορίζεται η συναισθηματική ή/ και σεξουαλική έλξη προς το άλλο φύλο (ετεροερωτική/ ετεροφυλοφιλική), το ίδιο φύλο (ομοερωτική / ομοφυλο- φιλική) ή και τα δύο φύλα (αμφισεξουαλική). Ο σεξουαλικός προσανατολισμός, ετεροερωτικός ή μη, σύμφωνα με την επιστημονική κοινότητα, δεν αποτελεί επιλογή. Επιπλέον δεν περιορίζεται μόνο στη σεξουαλική ζωή ενός ατόμου αλλά αφορά τη συνολική προσωπική και κοινωνική ταυτότητά του και συνδέεται στενά με τις προσωπικές σχέσεις που καλύπτουν την ανάγκη για αγάπη, δέσμευση και συντροφικότητα. Η φοβία που αντιτάσσει η κοινωνία στα άτομα με διαφορετικό σεξουαλικό προσανατολισμό, λέγεται ομοφοβία. Η Ελλάδα είναι σχετικά ανεκτική με τους ομοφυλόφιλους, αμφιφυλόφιλους και διαφυλικούς καθώς η ομοφυλοφιλία δεν αποτελεί ποινικό αδίκημα μετά από το 1951, ωστόσο όμως λείπουν νόμοι, διατάξεις και βασικά δικαιώματα που οι ομοφυλόφιλοι απολαμβάνουν στις υπόλοιπες χώρες της δυτικής Ευρώπης και βόρειας Αμερικής. Για παράδειγμα, στην Ελλάδα ζευγάρια του ίδιου φύλου δεν έχουν το δικαίωμα να επιστημοποιήσουν τη σχέση τους είτε με πολιτικό γάμο είτε με κάποια εναλλακτική

μορφή ένωσης. Το γεγονός αυτό αποτελεί διάκριση εις βάρος τους καθώς τους στερεί το δικαίωμα που έχουν τα ετεροφυλικά ζευγάρια όπως το δικαίωμα του να κληρονομήσουν τον/τη σύντροφο τους, αυτό της ιατρικής περίθαλψης, ασφαλείας κτλ. Επιπλέον τα θέματα ΛΟΑΤ δεν γίνονται συχνά θέμα ανοικτής συζήτησης. Παρόλα αυτά, τα τελευταία χρόνια, χάρη στην αυξανόμενη ορατότητα ΛΟΑΤ ατόμων στα ΜΜΕ αλλά και σε άλλους τομείς της καθημερινής ζωής, παρατηρείται σημαντική πρόοδος και απελευθέρωση των ηθών, με αποτέλεσμα η ομοφυλοφιλία να γίνεται σταδιακά λιγότερο ταμπού και οι ομοφυλόφιλοι, αμφιφυλόφιλοι και διαφυλικοί να αποκτούν περισσότερα δικαιώματα. Σημαντική παραμένει ωστόσο η βροντερή αντίθετη άποψη της ελληνικής Εκκλησίας ενόψει των εξελίξεων αυτών.

ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

Κοινωνική διαστρωμάτωση είναι η ιεράρχηση ή διαβάθμιση των ατόμων και των ομάδων σε στρώματα, που εκφράζεται με τη δομική ανισότητα στην κατανομή των επιβραβεύσεων, των προνομίων και των πόρων. Η φυλή, η εθνότητα, ο πλούτος και το κύρος των κοινωνικών υποκειμένων παίζουν σημαντικό ρόλο στην κατάταξή τους στην κοινωνική διαστρωμάτωση.

Κύρος: Το κύρος ορίζεται ως ο κοινωνικός σεβασμός και η αναγνώριση της αξίας που απολαμβάνει ένα άτομο μια δεδομένη χρονική στιγμή.

Ισχύς: Η ισχύς εκφράζεται και με τη δυνατότητα κάποιων να υποχρεώνουν άλλα μέλη της κοινωνίας να δουλεύουν για δικό τους όφελος. Με τον τρόπο αυτό δημιουργούνται σχέσεις εξάρτησης στην κοινωνία.

Η αστική τάξη αποτελείται από τα άτομα εκείνα τα οποία είτε κατέχουν μέσα παραγωγής, είτε έχουν διευθυντική θέση στην παραγωγή Αντιθέτως η εργατική τάξη αποτελείται από τα άτομα εκείνα τα οποία δεν κατέχουν μέσα παραγωγής, αντιστοίχως δεν έχουν διευθυντική θέση σε αυτά, το ύψος του μισθού τους δεν απέχει πολύ από τον μέσο όρο της εποχής και παράγουν έμμεσα ή άμεσα υπεραξία.

ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ-ΑΝΙΣΗ ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΠΛΟΥΤΟΥ

Στην Αρχαία Ελλάδα, η Αθήνα ως πόλη-κράτος, φημίζονταν για το δημοκρατικό της πολίτευμα. Η ίση μεταχείριση των Αθηναίων πολιτών ήταν γεγονός. Ίσχυε όμως μόνο για του γνήσιους Αθηναίους πολίτες και όχι και για τους μέτοικους ή τους δούλους των οποίων τα δικαιώματα ήταν περιορισμένα ανύπαρκτα.

Στους νεότερους χρόνους, την εποχή της τουρκοκρατίας, οι Έλληνες κατάφεραν να διατηρήσουν τη γλώσσα, τα ήθη και έθιμα και τη θρησκεία τους και να μην αφομοιωθούν από τους Τούρκους. Αν και τα χρόνια της σκλαβιάς ήταν πάρα πολλά το εθνικό και θρησκευτικό συναίσθημα κρατήθηκε ζωντανό.

Στη σημερινή εποχή της παγκοσμιοποίησης με την αύξηση της εγκληματικότητας και της τρομοκρατίας επικρατεί μια ξеноφοβία στους Έλληνες. Από μια άποψη είναι δικαιολογημένη, γιατί φοβούνται μην χάσουν την ομοιογένεια, την εθνικότητα αλλά και την ίδια τους τη ζωή. Αυτό βέβαια οφείλεται στην έλλειψη παιδείας, φιλελευθέρων ιδεών και ανάπτυξης κριτικής σκέψης. Μόνο όταν οι σύγχρονοι Έλληνες γνωρίσουν ολοκληρωτικά την ιστορία, τη θρησκεία και τον πολιτισμό τους στο πέρασμα των αιώνων θα αισθανθούν σίγουροι για τους εαυτούς τους.

1 ΛΥΚΕΙΟ ΘΕΡΜΗΣ

Ερευνητική Εργασία με θέμα ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

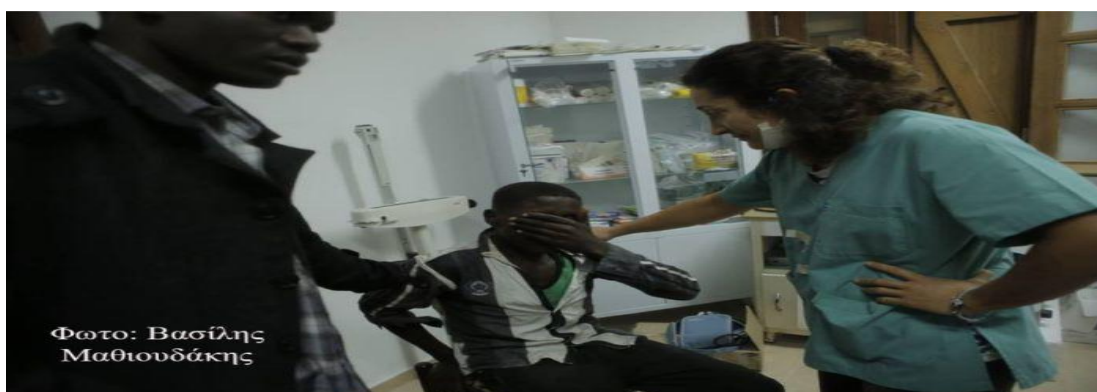
ΤΜΗΜΑ Α5

Τότε θα μπορέσουν να απλώσουν το χέρι τους στους ξένους και να τους μεταδώσουν το αρχαίο ελληνικό πνεύμα, προσφέροντας τους παιδεία, εργασία και κοινωνική πρόνοια.

ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Οι έρευνες που ασχολήθηκαν την τελευταία δεκαπενταετία με την στάση των Ελλήνων απέναντι στους μετανάστες, συχνά εστιάζουν στο ζήτημα του ρατσισμού και της ξеноφοβίας, σύμφωνα με τις σχετικές έρευνες.

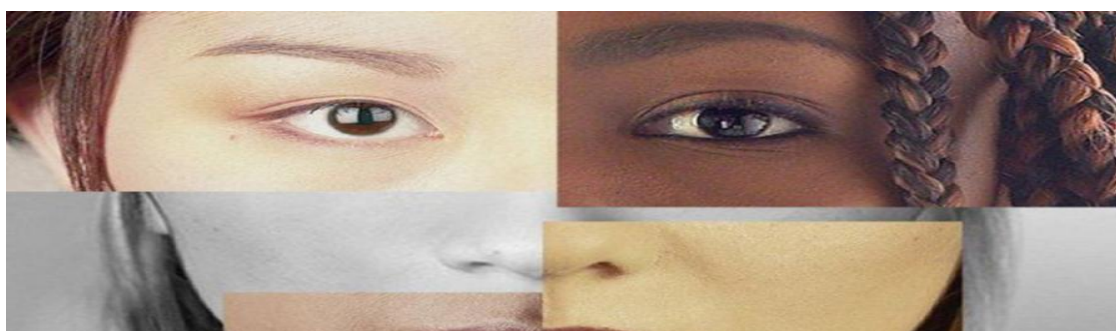

Ανάμεσα στους Έλληνες και μετανάστες έχει παρατηρηθεί μία δυσπιστία και πολλοί ντόπιοι δηλώνουν πως δεν τους εμπιστεύονται, διότι όπως ισχυρίζονται οι ίδιοι μεταδίδουν πολλές επικίνδυνες αρρώστιες και πιστεύουν πως είναι δειλοί γιατί στην χώρα τους που γίνεται πόλεμος

Μερικοί πάλι πολίτες αντιμετωπίζουν τους μετανάστες εχθρικά και ρατσιστικά, λόγω της ξеноφοβίας τους κι προσπαθούν να τους διώξουν από την Ελλάδα γιατί τους θεωρούν απειλή.

ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια έρχεται πολύ μεγάλο ποσοστό μεταναστών από πολλές χώρες, κυρίως από την Μέση Ανατολή και την Κεντρική Ασία.

ΚΥΡΙΟΙ ΛΟΓΟΙ:

- 1^{ος} λόγος είναι εξαιτίας του πολέμου.
- 2^{ος} λόγος είναι εξαιτίας φυσικών καταστροφών που γίνονται στις περιοχές τους.
- 3^{ος} Οι πιο πολλοί μετανάστες αναγκάζονται να φύγουν για να ζήσουν και να βρουν μια καλύτερη ζωή και πολλοί πιστεύουν ότι έρχονται στην χώρα τους λόγω φτώχειας και κατάντιας.

4^{ος} λόγος είναι οι Πληθυσμιακές πιέσεις: Η έκταση της γης δεν ήταν συχνά αρκετή για να θρέψει τον πληθυσμό ενός τόπου και ανάγκαζε πολλούς να φύγουν. Συνήθως στα νησιά η καλλιεργήσιμη γη περιορίζεται από τη θάλασσα και παράλληλα η αύξηση του πληθυσμού οδηγεί στην ανεπάρκεια των αγαθών

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ:

Πολλοί πολίτες τους αντιμετωπίζουν εχθρικά, θεωρώντας ότι οι μετανάστες μεταφέρουν πολλές αρρώστιες και για αυτό ΑΠΑΙΤΟΥΝ από το αντίστοιχο κράτος από το οποίο έρχονται να τους παραλάβουν πίσω ξανά.

Μερικοί τους χτυπάνε ή ακόμα τους σκοτώνουν

Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

Πολλοί πολίτες αντιμετωπίζουν τους μετανάστες εχθρικά, λέγοντας τους ρατσιστικά σχόλια για την εθνικότητα τους, δηλαδή τους υποτιμάνε και τους κοροϊδεύουν λόγω της ξενοφοβίας τους.

Άλλη εχθρική αντιμετώπιση των πολιτών προς τους μετανάστες είναι για τον λόγο ότι αν έρχονται μετανάστες πιστεύουν πως, επειδή έρχονται πολλές φορές λόγω πολέμου δεν υπερασπίζονται την χώρα τους και ότι αυτό οφείλεται στην εθνικότητα τους.

ΑΝΙΣΗ ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΠΛΟΥΤΟΥ

Κατανομή του πλούτου

Ο έλεγχος και η κατοχή ενός μεγάλου τμήματος του πλούτου που συνολικά παράγεται στον πλανήτη από ένα συγκριτικά μικρό αριθμό ανθρώπων δημιουργεί μεγάλης έκτασης κοινωνικές ανισορροπίες και ενισχύει την πιθανότητα εμφάνισης γενικευμένων και μεγάλης διάρκειας συγκρούσεων σε κάθε γωνιά του πλανήτη.

Η διαπίστωση αυτή περιγράφει τις πιθανές συνέπειες από την αντίδραση των κοινωνιών στην ραγδαία επέκταση της άνισης κατανομής του παγκόσμιου πλούτου που παρατηρείται τα τελευταία σαράντα χρόνια. Μιας αντίδρασης που συνοψίζεται στην διατύπωση του «ζητήματος του 1%», δηλαδή του γεγονότος ότι μια ομάδα ανθρώπων που αντιπροσωπεύει, σε παγκόσμιο επίπεδο, λιγότερο από το 1% του παγκόσμιου πληθυσμού κατέχει περισσότερο από το 80% του παγκόσμιου πλούτου. Η αντίδραση αυτή έχει αρχίσει να παίρνει σάρκα και οστά ακόμα και σε χώρες όπου οι δυναμικές κοινωνικές διαμαρτυρίες αποτελούν σπάνιο φαινόμενο, όπως οι ΗΠΑ και η Μεγάλη Βρετανία.

❖ Η άνιση κατανομή του πλούτου σε παγκόσμια κλίμακα.

Αιώνιο το ερώτημα, με διαρκώς διαφορετικές απαντήσεις σε κάθε εποχή, ακόμη και κάθε χρόνο: Γιατί κάποιιοι να πεθαίνουν από τη πείνα και το κρύο και άλλοι να ζουν με 1 δις βασικό κέρδος ανά μήνα. Η άνιση κατανομή του πλούτου ξεκίνησε από τα χρόνια της αποικιοκρατίας, όταν επικρατούσε ένα είδος φεουδαρχικού συστήματος, το οποίο συγκέντρωνε τον πλούτο σε λίγα χέρια και απέκλειε τις μεγάλες μάζες του λαού από την παραγωγή. Δυστυχώς, το ίδιο φεουδαρχικό σύστημα (systema latifundista) βλέπουμε να συνεχίζεται μέχρι σήμερα, με το κράτος και τους λειτουργούς του να έχουν ως στόχο τη διατήρησή του. Σήμερα το 85% του ΑΕΠ παράγεται από ένα ελάχιστο ποσοστό του ιδιωτικού τομέα. Για παράδειγμα στη Γουατεμάλα το 90% της γης ανήκει στο 10% του πληθυσμού. Το 97% της παραγωγικής γης βρίσκεται στα χέρια του 3% του πληθυσμού αυτής της χώρας. Αλλά έχουμε ένα ΑΕΠ που είναι το διπλάσιο από της Κόστα Ρίκα. Έτσι έχουμε το διπλάσιο πλούτο στη χώρα με τις μεγαλύτερες ανισότητες στη Λατινική Αμερική. Συγχρόνως είμαστε η 1η σε υποσιτισμό. Έτσι πραγματικά μιλάμε για μια βαθιά συγκέντρωση του πλούτου σε λίγα χέρια..

Σύμφωνα με την Ημερησία, οι αναλυτές της ελβετικής τράπεζας διαπιστώνουν πως κατά τη διάρκεια του περασμένου αιώνα οι διαφορές στον πλούτο συρρικνώθηκαν στις χώρες με υψηλά εισοδήματα, αλλά η τάση αυτή μπορεί να έχει αρχίσει να αντιστρέφεται. Η ανισότητα υποχώρησε ανεπαίσθητα σε πολλές χώρες πριν από την

οικονομική κρίση, αλλά τείνει να αυξάνεται από το 2008 και έπειτα, ιδιαίτερα στον αναπτυσσόμενο κόσμο.

❖ **Ο διαχωρισμός των αγαθών στη χώρα μας.**

- Στην Ελλάδα, 505 κατέχουν περιουσία 60 δις. Μα ας αφήσουμε τα ποσοστά να μιλήσουν από μόνα τους. Συγκεκριμένα:

Τα στοιχεία για την Ελλάδα καταδεικνύουν πως το 1% ενισχύθηκε την περίοδο της κρίσης. Ειδικότερα το πλουσιότερο 1% των Ελλήνων κατείχε το 2000 το 54,1% του πλούτου, το 2007 το 48,6%, ενώ το 2014 το 56,1%.

Συνολική περιουσία 60 δις ευρώ διαθέτουν 505 Έλληνες, οι οποίοι μάλιστα είδαν τα κέρδη τους να αυξάνονται κατά 20% σε σχέση με το 2012. Πάνω από 8.000 εκτιμάται πως είναι οι πολίτες που έχουν περιουσία άνω του ενός εκατομμυρίου ευρώ, σύμφωνα με τμήματα private banking.

Στο Χρηματιστήριο Αθηνών 2.678 άτομα διαθέτουν μετοχές που ξεπερνούν σε αξία το 1 εκατομμύριο ευρώ. Τα στοιχεία προκύπτουν από έρευνα της Wealth-X και τη UBS που δημοσιεύει το Βήμα της Κυριακής, ενώ σύμφωνα με την Credit Suisse ο μέσος πλούτος της χώρας μας ανά ενήλικο βρίσκεται λίγο παραπάνω από τα 76.000 ευρώ.

Σημειώνεται πως η χώρα με την υψηλότερη περιουσία ανά ενήλικο είναι η Ελβετία, όπου ο προσωπικός πλούτος φτάνει τα 380.000 ευρώ, ενώ ακολουθούν η Αυστραλία και η Νορβηγία. Η μέση περιουσία ανά ενήλικο στην Ευρωζώνη εκτιμάται λίγο πάνω από τα 150.000 ευρώ, με το Λουξεμβούργο να είναι ψηλότερα φτάνοντας τα 250.000 ευρώ.

ΑΕΠ :είναι το σύνολο όλων των προϊόντων και αγαθών που παράγει μια οικονομία, εκφρασμένο σε χρηματικές μονάδες. Με άλλα λόγια είναι η συνολική αξία όλων των τελικών αγαθών (υλικών και άυλων) που παρήχθησαν εντός μιας χώρας σε διάστημα ενός έτους.

Θρησκευτικές διακρίσεις

Σήμερα ζητείται από το σχολείο να εφοδιάσει τις καινούργιες γενιές με το αίσθημα σεβασμού και αποδοχής των άλλων λαών και πολιτισμών, αλλά και με τα κατάλληλα σύνεργα για να αντιταχθούν σε εκείνα τα στερεότυπα που ενθαρρύνουν τις συγκρούσεις και απομακρύνουν τις ελπίδες για ειρήνη. Το σχολείο έχει την υποχρέωση να αντιμετωπίσει και να διαλύσει τις κοινωνικές και θρησκευτικές προκαταλήψεις που νομιμοποιούν μορφές οικονομικής, θρησκευτικής και πολιτιστικής αλλοτρίωσης, εκμετάλλευσης, διάκρισης και καταδίωξης, αλλά και να αμβλύνει αναγνωρίζοντας σαφέστερα τα κυριότερα ανθρώπινα δικαιώματα. «Η σχολική μονάδα που θέλει να λειτουργήσει ως διαμορφωτής διαπολιτισμικής συνείδησης, οφείλει να εντοπίζει τις κοινωνικές και πολιτισμικές διαφορές ή ανισότητες των μαθητών, να αξιοποιεί τις δεξιότητες, τη φαντασία, το ταλέντο, τις γνώσεις, και τις απόψεις όλων των μαθητών ανεξάρτητα αν όλα αυτά προέρχονται από διαφορετικά περιβάλλοντα και δεν είναι σύμφωνα με την κουλτούρα και την ιδεολογία της κυρίαρχης ομάδας της οποίας φορέας είναι το σχολείο. Εκτός αυτού, να επεκτείνει την εφαρμογή του σε όλα τα άτομα, ομάδες και λαούς, χωρίς διακρίσεις

φύλου, γλώσσας, πολιτισμού, θρησκευτικών πιστεύω, φιλοδοξιών και άλλα παραπλήσια .

Τρόπος για να γίνουν αυτές οι παρακινήσεις είναι η διαπολιτισμική εκπαίδευση. «Η σύγχρονη κοινωνία παράγει διαρκώς μια διεθνή, σύγχρονη, μαζική κουλτούρα, η οποία έχει αναπτύξει τη δική της διάλεκτο. Έτσι όλοι οι πολιτισμοί συμπαρασύρονται σε μία αδιάκοπη διαδικασία ανταλλαγής αγαθών, πληροφοριών , ιδεών, ανθρώπων. Με αυτό τον τρόπο ο πολιτισμός διαχέεται, τονίζοντας τις γλωσσικές και πολιτισμικές ιδιαιτερότητες, αλλά ενεργώντας σε μια παγκοσμιοποίηση. Μπρος σ' αυτή την αντίφαση το άτομο προσπαθεί να παραμείνει δεμένο σε ομάδες που προσφέρουν ασφάλεια και σιγουριά»

Η διαπολιτισμική εκπαίδευση στοχεύει στην κατάργηση της ιεραρχικής σκέψης και την αποσυντόνιση της λογικής, της εγκαθίδρυσης και της αναπαραγωγής. Γιατί μέσα από την ιεραρχική σκέψη θεμελιώνονται οι ανάρμοστοι διαχωρισμοί των υποκειμένων των κοινωνικών ομάδων, των γλωσσών, και των διαφορετικών πολιτισμών. «Με αυτόν τον όρο δεν εννοούμε ένα σύνολο περισσότερων πολιτισμών, αλλά μια κριτική, δυναμική ολοκλήρωση, πολιτισμών, πρόθυμων να συναντηθούν και να συγκριθούν, να ανταλλάξουν απόψεις, να δανειστούν αμοιβαίες λέξεις, ιδέες, υποθέσεις, φαντασίες, ουτοπίες και να προσθέσουν στα οικεία σύμβολα άλλα σύμβολα πολιτιστικών συστημάτων »

- Να λαμβάνεται υπόψη το περιβάλλον της ζωής και της μάθησης του μαθητή.
- Να συμβάλλουν στην ανταλλαγή πληροφοριών και εμπειριών των μαθητών μεταξύ τους.

. Στα παιδιά θα πρέπει να προσφέρεται εκπαίδευση που να λαμβάνει υπόψη τη θρησκευτική και φιλοσοφική ετερότητα ως τμήμα της διαπολιτισμικής τους εκπαίδευσης, ασχέτως με το πόσο επακριβώς αντικατοπτρίζεται αυτό στο σχολικό πρόγραμμα σπουδών. Η εκπαίδευση αυτή θα πρέπει να υποστηρίζει την ανεκτικότητα έναντι διαφορετικών θρησκευτικών και φιλοσοφικών απόψεων, την εκπαίδευση στα ανθρώπινα δικαιώματα, στην κοινωνική και πολιτική αγωγή και τη διαχείριση συγκρούσεων, και τις στρατηγικές για την αντιμετώπιση του ρατσισμού και των διακρίσεων. Ο συνυπολογισμός της θρησκευτικής διάστασης στη διαπολιτισμική εκπαίδευση θα πρέπει να διασφαλίσει ότι διαπλάθει τους νέους με την ικανότητα να κατανοούν φαινόμενα πίστης αλλά και της έλλειψής της, όπως επίσης με την ικανότητα να εκφράζουν την άποψή τους για τις διαφορετικές κοσμοαντιλήψεις που υπάρχουν στις πλουραλιστικές κοινωνίες.

Η εκπαίδευση απαιτείται να αναπτύξει την ατομική αυτονομία και το κριτικό πνεύμα, την ανεκτικότητα, ανοιχτοσύνη στην ετερότητα και την αίσθηση του «ανήκειν» στην κοινωνία ως σύνολο. Θα οφείλει ,επίσης, να αναπτύξει μια αίσθηση εμπιστοσύνης, που να συνέχει τα μέλη της κοινωνίας, παρά τις ηθικές και θρησκευτικές τους διαφορές και διαφωνίες

.Η θρησκευτική διάσταση της ανθρώπινης εμπειρίας έχει άμεση σχέση με τη διαπολιτισμική εκπαίδευση, καθώς η διάσταση αυτή αποτελεί συστατικό μέρος του πολιτισμού και της ταυτότητας πολλών ανθρώπων. Η σημασία που δίνεται στη θρησκευτική διάσταση της διαπολιτισμικής εκπαίδευσης στοχεύει πρωταρχικά στην ενδυνάμωση της αμοιβαίας συνειδητοποίησης και του αμοιβαίου σεβασμού, καθώς και στο να μάθουμε πώς να συμβιώνουμε με τους άλλους με σκοπό να προάγουμε την κοινωνική συνοχή και τη συμμετοχικότητα των πολιτών. «Οι θρησκευτικές διαφορές, ειδικά όταν συμπίπτουν με γλωσσικές τείνουν να καθιστούν την αφομοίωση δυσχερέστερη, ειδικά σε περιπτώσεις όπου η θρησκεία θεωρείται συστατικό στοιχείο της εθνικής ταυτότητας»

Τις τελευταίες δεκαετίες το ελληνικό σχολείο υποδέχεται έναν σημαντικό αριθμό αλλοδαπών μαθητών, μαθητών - τέκνων παλιννοστούτων Ελλήνων αλλά και Ελλήνων μαθητών, των οποίων οι οικογένειες δηλώνουν διαφορετικό θρησκευτικό ή πνευματικό προσανατολισμό από τον κυρίαρχο (το ανατολικό – ορθόδοξο χριστιανικό δόγμα). Στις νέες συνθήκες, η εκπαιδευτική κοινότητα όλων των βαθμίδων - και δη δάσκαλοι και θεολόγοι - καλούνται να προσαρμόσουν τις μεθόδους διδασκαλίας τους στα πλαίσια μιας διαπολιτισμικής εκπαίδευσης - και θρησκευτικής - αλλά και να αντιληφθούν τις αλλαγές που διαδραματίζονται στις διαδικασίες διαμόρφωσης της θρησκευτικότητας των μικρών μαθητών τους σε συνθήκες επιπολιτισμού. Η μελέτη της υποκειμενοποίησης και της υποκειμενικότητας της θρησκευτικότητας των μαθητών – γηγενών και μη- μπορεί να συντελέσει σημαντικά στην κατανόηση των τρόπων με τους οποίους το παιδί διαμορφώνει πτυχές της ταυτότητάς του στα νέα πλαίσια της παγκοσμιοποίησης και του μεταπαραδοσιακού μοντέλου ζωής αλλά και να οδηγήσει στην ανάπτυξη νέων διαπολιτισμικών παιδαγωγικών πρακτικών που θα λαμβάνουν υπόψη τους τα νέα δεδομένα, τόσο στο χώρο της διαμόρφωσης της θρησκευτικής συνείδησης, όσο και στα όσα μπορεί να προσφέρει το σχολείο στην κατεύθυνση του σεβασμού της θρησκευτικής ετερότητας, του πραγματικού πλουραλισμού και της ουσιαστικής ανοχής της άλλης άποψης.

Δημήτριος Μπαλατζής Δρ. Φ. Σχολικός Σύμβουλος Α/θμιας Εκπ/σης στο Άργος

Περιβάλλον εργασίας

Εργασία αποκαλείται κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα που ασκείται με στόχο τη δημιουργία ενός χρήσιμου αποτελέσματος. Μπορεί να είναι είτε χειρωνακτική είτε πνευματική, δεν αποκλείεται δε να συνδυάζει και τα δύο. Το αποτέλεσμα της είναι η δημιουργία, μέσω της οποίας το άτομο έχει κατορθώσει να διακριθεί από τα υπόλοιπα όντα γύρω του και να παράγει πολιτισμό. Όμως μεγάλο ποσοστό αθίγγανων βρίσκονται σε μειονεκτική θέση έναντι των υπολοίπων. Θα πρέπει να επισημανθεί στο σημείο αυτό και η διάσταση των πολλαπλών διακρίσεων. Η μεγαλύτερη ανάγκη προς εκπλήρωση δε θα μπορούσε να είναι άλλη από την Αυτοπραγμάτωση, μια ικανότητα πολυσυζητημένη, απλή στη σημασία της αλλά περίπλοκη στο να την κατακτήσεις. Πρόκειται για την ικανότητα μας να εκφραζόμαστε σύμφωνα με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά μας, που μας κάνουν να ξεχωρίζουμε από οποιονδήποτε άλλο, ή αλλιώς την ικανότητά μας να γινόμαστε αυτό που μπορούμε να είμαστε. Ωστόσο λόγω διάφορων διακρίσεων όπως : φύλο, φυλετική ή εθνοτική καταγωγή, πεπαιθίσεις, ηλικία, αναπηρία και άλλα πολλοί άνθρωποι δεν μπορούν να βρουν εργασία σε χώρες του εξωτερικού. Οι διακρίσεις αυτές χωρίζονται σε άμεσες και έμμεσες. Άμεσες διακρίσεις υπάρχουν όταν ένα πρόσωπο υφίσταται λιγότερο ευνοϊκή μεταχείριση από άλλο πρόσωπο. Οι έμμεσες διακρίσεις, ωστόσο, είναι συνήθως πιο ανεπαίσθητες στην πραγματικότητα και γι' αυτόν το λόγο καλύπτονται. Αυτού του είδους οι διακρίσεις λαμβάνουν χώρα όταν μια φαινομενικά ουδέτερη διάταξη ή πρακτική εφαρμόζεται μεν σε όλες τις πληθυσμιακές ομάδες, αλλά επιδρά δυσανάλογα στα μέλη μιας συγκεκριμένης ομάδας.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

Στη σημερινή εποχή, οι κοινωνικές θέσεις που διαμορφώνονται στο πλαίσιο της σημερινής πολυπολιτισμικής κοινωνίας, μπορεί να είναι σχέσεις ισότιμης συνεργασίας ή αντίθετα

1 ΛΥΚΕΙΟ ΘΕΡΜΗΣ

Ερευνητική Εργασία με θέμα ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

ΤΜΗΜΑ Α5

σχέσεις άνισης μεταχείρισης διακρίσεων και προκαταλήψεων . Φαινόμενο που οικοδομείται τόσο από στερεότυπα όσο και από προκαταλήψεις είναι ο Ρατσισμός.

ΟΡΙΣΜΟΣ : Ρατσισμός είναι η αντίληψη που υποστηρίζει την ανωτερότητα μιας φυλής και αποβλέπει στη διατήρηση της “καθαρότητάς” της και στη κυριαρχία της έναντι των υπολοίπων. Δηλαδή ρατσισμός είναι να θεωρούμε κάποια άλλη ομάδα ανθρώπων ως κατώτερη ή ακόμη και άξια περιφρόνησης λόγω της φυλετικής ή εθνικής καταγωγής. Η ρατσιστική συμπεριφορά, είτε αυτή εκδηλώνεται σε επίπεδο ατόμων είτε σε επίπεδο θεσμών εμπεριέχει βία, φυσική ή συμβολική. Εκδηλώνεται με την δυσμενή διάκριση, την περιθωριοποίηση και τον κοινωνικό αποκλεισμό αυτής της ομάδας.

ΟΜΑΔΕΣ ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΔΙΑΚΡΙΣΕΩΝ: 1) Αλλοδαποί και αλλόθρησκοι 2) Άτομα με αναπηρίες 3) Ηλικιακές διακρίσεις 4) Γυναίκες

Ο ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ είναι η αντίληψη ότι μία θρησκεία είναι μόνη αληθινή και πρέπει να επικρατήσει έναντι των υπολοίπων. Οι θρησκευτικές ομάδες, διακρίνουν μεταξύ των οπαδών και των μη-οπαδών και μεταξύ ηθικών και ανήθικων ανθρώπων. Οι αντιπαλότητες μεταξύ των διαφόρων θρησκευτικών δογμάτων παίρνουν μορφή ρατσιστικής προκατάληψης. Έτσι ίσως δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι σε έρευνες που έγιναν στις ΗΠΑ, οι έντονα θρησκευόμενοι άνθρωποι, που ήταν συνήθως λευκοί Χριστιανοί, έκαναν διακρίσεις εις βάρος άλλων που ήταν διαφορετικοί από αυτούς εννοώντας μαύρους και άλλες μειονότητες. Η ανάλυσή των ερευνών κατέληξε στο συμπέρασμα πως υπάρχει σημαντικά μικρότερος ρατσισμός μεταξύ των ανθρώπων χωρίς ισχυρή θρησκευτική πίστη. Παρά τη συμμετοχή των θρησκευόμενων στην εδραίωση των αστικών δικαιωμάτων και στις πιο πρόσφατες προσπάθειες για τη φυλετική ισότητα, οι ερευνητές βρήκαν έναν ισχυρό συσχετισμό μεταξύ της θρησκευτικής πίστης και του ρατσισμού, «μετρώντας» ουσιαστικά τη στάση των πιστών απέναντι στη θρησκεία και τις φυλετικές μειονότητες.

Οι μελέτες των ιδιαίτερα αφοσιωμένων ομάδων παρουσίασαν μέγιστο συσχετισμό μεταξύ της θρησκείας και του ρατσισμού. Η έρευνα «χτυπάει το καμπανάκι» στη χριστιανική εκκλησία για τη μικρή συμμετοχή της σε χώρες που δεν χαρακτηρίζονται από πολυπολιτισμικότητα. Δύο ομάδες που συχνά υφίστανται διακρίσεις με βάση ποικιλία επικαλυπτόμενων προκαταλήψεων είναι οι Εβραίοι και οι Μουσουλμάνοι. Οι Εβραίοι και οι Μουσουλμάνοι μπορεί να υφίστανται διακρίσεις όχι μόνο για την εθνική καταγωγή τους και τα συχνά παρεξηγημένα και υποτιθέμενα θρησκευτικά πιστεύω τους, αλλά επίσης και για τα υποτιθέμενα πολιτικά τους πιστεύω και την ευθύνη τους για παγκόσμια γεγονότα. Οι διακρίσεις σε αυτά τα επικαλυπτόμενα πεδία παίρνουν μια ποικιλία μορφών όπως είναι οι βίαιες επιθέσεις, η παρέμβαση σε ζητήματα ανεξιθρησκίας και ελευθερίας έκφρασης και η άρνηση σε ίση πρόσβαση σε εργασία, αγαθά και υπηρεσίες.

Τον τελευταίο καιρό έχει γίνει ξεκάθαρο, σε πόσο ακραίες καταστάσεις μπορεί να οδηγήσει ο ρατσισμός! Το πιο θλιβερό και ανατριχιαστικό είναι πως όλο και περισσότεροι άνθρωποι κουνούν καταφατικά τα κεφάλια τους σε ρατσιστικά συνθήματα του τύπου “έξω οι ξένοι”

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ• τα μαρτύρια στα οποία υπέβαλλαν οι ειδωλολάτρες τους χριστιανούς,• η μισαλλοδοξία των χριστιανών εναντίον αλλόπιστων και αιρετικών,• οι ιεροί πόλεμοι για την εξάπλωση του Ισλάμ,• ο αντισημιτισμός, δηλ. η διάκριση σε βάρος της θρησκείας των Εβραίων, του Ιουδαϊσμού.

Στην Αθήνα δεν υπάρχει Τέμενος και οι μουσουλμάνοι μετανάστες χρησιμοποιούν ως τόπους λατρείας κάποιους ανεπίσημα διαμορφωμένους χώρους (όπως ισόγεια

διαμερίσματα διαμορφωμένα ως Τζαμιά). Έχουν καταγραφεί από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης επιθέσεις ακροδεξιών ομάδων στους χώρους αυτούς (όπως επιθέσεις-εμπρησμοί, γκράφιτι με συνθήματα μίσους ή σβάστικα)

Στη Νορβηγία 87 άτομα σκοτώθηκαν στην κατασκήνωση στο νησί Οτόγια,. Τα νορβηγικά ΜΜΕ έδωσαν στη δημοσιότητα τα στοιχεία του ανθρώπου που έσπειρε το θάνατο στο νησί όπου βρισκόταν κατασκήνωση της νεολαίας των Εργατικών. • Ο 32χρονος Νορβηγός, Αντερς Μπέρινγκ Μπρέιβικ, μεταμφιεσμένος σε αστυνομικό, άρχισε να πυροβολεί αδιακρίτως με αυτόματο όπλο, να κυνηγά και να σκοτώνει τα έντρομα θύματα που δεν είχαν ελπίδα διαφυγής στο μικρό νησί Οτόγια. • Περιγράφεται ως άτομο με ακροδεξιές πολιτικές πεποιθήσεις και... ισλαμοφοβία.

Διακρίσεις στην ανεξιθρησκία

Έχει αποδειχτεί ότι, στην Ευρώπη, ο ρατσισμός, η ξενοφοβία και η συσχετιζόμενη μισαλλοδοξία αποτελούν προβλήματα που είναι ιδιαίτερος δύσκολο να εξαλειφθούν.

Οι διακρίσεις με βάση την καταγωγή παραμένουν ευρέως διαδεδομένες στους τομείς της στέγασης, της εργασίας και της πρόσβασης σε υπηρεσίες -ειδικά στον ιδιωτικό τομέα. Οι ρατσιστικές επιθέσεις από μη κρατικούς φορείς, όπως οργανωμένες ομάδες εθνικιστών και νεοναζί, συνεχίζουν να αποτελούν πρόβλημα στη δυτική Ευρώπη και έχουν αρχίσει να λαμβάνουν χώρα με ανησυχητική συχνότητα στη Ρωσία και στην Ουκρανία, τα τελευταία χρόνια.

Ο ρατσισμός από φορείς επιβολής του νόμου δηλώνει την ανεπαρκή βοήθεια και προστασία που παρέχεται στα μέλη εθνικών μειονοτήτων που πέφτουν θύματα εγκλήματος, όσο και τη φυλετικά υποκινούμενη εκμετάλλευση και κακοποίηση.

Παρατηρείται επίσης συχνά μια σημαντική ταύτιση ανάμεσα σε διαφορετικά επίπεδα διακρίσεων. Αυτό παρατηρείται κυρίως στην περίπτωση των διακρίσεων που αφορούν τη καταγωγή και τη θρησκεία. Ομολογουμένως, ο διαχωρισμός αυτών των δύο ειδών διακρίσεων είναι αρκετά δύσκολος.

Δύο ομάδες που συχνά υφίστανται διακρίσεις με βάση ποικιλία επικαλυπτόμενων προκαταλήψεων είναι οι Εβραίοι και οι Μουσουλμάνοι. Οι Εβραίοι και οι Μουσουλμάνοι μπορεί να υφίστανται διακρίσεις όχι μόνο για την εθνική καταγωγή τους και τα συχνά παρεξηγημένα και υποτιθέμενα θρησκευτικά πιστεύω τους, αλλά επίσης και για τα υποτιθέμενα πολιτικά τους πιστεύω και την ευθύνη τους για παγκόσμια γεγονότα. Οι διακρίσεις σε αυτά τα επικαλυπτόμενα πεδία παίρνουν μια ποικιλία μορφών όπως είναι οι βίαιες επιθέσεις, η παρέμβαση σε ζητήματα ανεξιθρησκίας και ελευθερίας έκφρασης και η άρνηση σε ίση πρόσβαση σε εργασία, αγαθά και υπηρεσίες.

Στην εργασία συμμετείχαν:

Αρχοντή Αγγελική

Βιολιστή Αλεξάνδρα

Βουτριά Σμαράγδα

Γαντά Γιώτα

Γαντά Μαρία

Γιαπουτζίδου Στέλα

Γιατισάκης Ιορδάνης

Ευαγγελινός Κωνσταντίνος

Ζήση Ναταλία

Ζωγράφος Ορφέας

Ηλιάδου Λυδία

Καραλιόλιου Μαρία

Κύρτζαλη Άννα

Μαλκότση Μαριέττα

Μανίτσας Βασίλης

Μπαλαμπάνης Φάνης

Μιχαηλίδου Σοφία

Πανάγιου Όλγα

Παπαδάκη Ευαγγελία

Πολιτίδου Μαρία

Ρούγκλιου Μαριαλένα

1 ΛΥΚΕΙΟ ΘΕΡΜΗΣ
Ερευνητική Εργασία με θέμα ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ
ΤΜΗΜΑ Α5

Τζαρτζάνης Χρήστος

Φιλιώκη Ελένη

Φράγκος Γιώργος